

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

ר' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה
נמצא בעמוד הבא

ואתחנן על ה' וגו' ויאמר ה' אלי לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה (דברים ג. כג, כו).

ידוע מה שמובא במדרש שהתפלל משה רבינו חמש מאות וחמש עשרה תפילות כמנין ואתחננין בשביל שיתיר ה' נדרו שיוכל ליכנס לארץ ישראל. ורצה משה להמשיך בתפילותיו אך מנעו ה', כדבר הפסוק 'ירב לך אל תוסף דבר אלי וגו', שאם היה מתפלל משה עוד תפילה אחת היה ה' צריך לקבל תפילתו, ע"כ ביקשו ה' שלא יתפלל עוד כדי שלא יהיה מחויב להכניסו לארץ ישראל ואין הדבר הזה טוב עבורו ועבור עם ישראל כמבואר בארוכה במדרשים.

משה הבין וידע שכוחה של תפילה עצומה עד מאוד ואין תפילה שבה ריקם לכן המשיך והרבה בתפילות ולא הניח עד שקיבל תשובה מאת השי"ת. ומובא בספרים שאפילו אם אדם עובד עבודה זרה אם יתפלל ממקום טומאתו אל השי"ת, יענהו ה' ויושיעו. והדברים ארוכים ואין צורך להאריך כי הנם מפורסמים וידועים.

אך בשביל שהאדם יגיע להבנת ערך התפילה וההתמדה בה, ולא יתייאש באמצע צעקותו, יש לחנכו לזאת מקטנות, כמו שהיו אבותינו ואמותינו רגילים לחנך ילדיהם ואעלה כאן סיפור שטרם התפרסם למען נראה כיצד ילד בתימן הבין זאת, ופשוט שבגלל שהוריו חינוכוהו לזאת לכן לא התייאש מהתפילה כמו שמוכח מהסיפור וע"כ זכה לקבל משאלתו.

תורכיה למשפחת יוסף מישוב נגראן בתימן מתו בנותיה ושנים מבניה ממחלת אבעבועות. נשאר לה ולבעלה סעיד רק את הבן הבכור יחיא. לאח"כ נולד להם בן וקראוהו משה. כעבור שלושה ימים מתה תורכיה ממחלה זו. בנה יחיא לקח את משה מנגראן לישוב עולאין שלא ידבק מהמחלה, כי אביהם סעיד גם נדבק מהמחלה. יחיא פחד לבוא לאביו לבקרו עקב מחלתו. לבסוף התרפא קצת אביו מהמחלה, אך מרוב המחלה השתתק רגליו וחוליות גבו, ולא יכל לזוז אלא היה שוכב כל הזמן, וכשהיה צריך ללכת, היה הולך על הידים וגורר עצמו על הקרקע.

כשמשנה היה כבן שש – שבע, העלה יחיא את אביו סעיד לעולאין כשהוא מרותק למיטה. משה גם היה קצת חולה במחלה אך ב"ה נתרפא לגמרי. משפחת יוסף היו גרים בשתי קומות וסמוך להם בנין של שבע קומות של בדואים. בליל ששה עשר בחודש אלול כשהירח מלא כשהיה משה בן שתים עשרה, אביו קרא לו ואמר לו. **תתפלל עלי שיהי ירפא אותי או שיקח נשמת!** כששמע זאת משה, צעק ואמר, **אבא! אני אעלה על הגג ואתפלל לאלדים שבשמים, במילים שיעלו על לשוני, שישלח לי את אליהו הנביא שירפא אותך.** כל בני הבית עלו על יצועם אך משה עלה לגג ביתם וקרא תהילים יותר משלוש שעות. בתוך תפילתו אמר משה. **רבשיינ, תשלח לנו את אליהו הנביא שיתן לנו בשורות טובות לאבא, וידריך אותי. וישלח לו רפואה שלימה.**

קרוב לשעה אחת בלילה, הסתכל משה למעלה והנה הוא רואה, כמין אדם גדול עם בגדים, כולו ירוק, והפנים שלו מאירות ומבריקות, ויש לו זקן גדול, וגלימה גדולה עם כובע גדול (תורבוש), יורד מלמעלה מהקומה השביעית ונעמד לצידו. שאל אותו משה, מי אתה? השיב לו, מי שביקשת. שאל אותו שוב, אתה אליהו הנביא? אמר לו, כן! נתן משה יד לידו של האיש והנה הוא רואה, שיש לו בתוך כף היד שתי שערות עומדות כקוצים. שאל אותו משה, מה זה? השיב לו האיש, עזוב (כלומר אל תשאל). ושאלוהו מה אתה רוצה? אמר לו משה, אבא חולה כבר חמש – שש שנים. אמר לו האיש, מחר בעמוד השחר תלך להר הסמוך ללא שיראו אותך. וקח אתך כפית לחפור. ותחפור בין שתי האבנים של בזלת (שחורות) מתחת העץ (הוא הכיר את המקום המדובר), אתה תמצא שם קופסא סגורה, תיקח אותה אבל אל תפתח אותה, ותחזור לבית תחביא אותה ותלך לישון שלא ירגישו במעשיך. בבוקר תיקח ארבע חתיכות של אבנים שחורות כפחם מבריקות ושבירות מתוך הקופסא, ותכתוש אותם שיהיו כמו מלח, תשים את הכתוש בסיר עם שמן של עיזים ותערבב את הכל. וכשבני הבית עדיין ישנים, תעיר את אבא ותגיד לו שאתה רוצה למרוח לו שמן מיוחד לרפואה. אך מכיון שסוד ה' ליראיו, לכן אל תספר לאף אחד על כל זאת, כי אם תספר לא יצליח כלום. לאחר מכן הרים האיש את ידיו ועף לשמים ונעלם.

משה עשה את כל דברי האיש ובאמת לאחר שחפר ארבע – חמש ס"מ מצא את הקופסא וכו', וביום השני כבר התחיל לעשות לאביו את הטיפול למרוח לו את הרגלים והגב המשותקים. שאל אותו אביו, מה אתה עושה ל? השיבהו משה, אבא אני מבקש ממך, סוד ה' ליראיו. השיב לו אביו, נבואה ניתנה לשוטים. אמר לו משה, אבא אני לא שוטה. אלא בזכות הבי"ה ובזכות אליהו נביא, שאני כל הזמן מתפלל זה יעזור. אחרי שמונה ימים של טיפול הרגלים התחילו להשתחרר. ואחרי יותר מחודש קם אביו על רגליו והלך, ואמר לו. בני! תאריך ימים ותזכה לבנים עוסקים בתורה. אביו ביקש ממנו שיגלה לו מהי התרופה? אך משה השיבו סוד ה' ליראיו. אביו בירכו שוב והפסיק לשואלו על זאת. ואשרי המשכיל ללמוד מזאת ולחנך בניו להתמיד בתפילות.

ענבי הגפן בענבי הגפן נאחל לידידיעו חיקר והמטובד מקים עולח של-תורה לשמר מסורת אבותינו הנאמנה ומחזק ותומך ידי חתימת ומנהל יד מחרייץ הרב שילח יגאלי חייו לרגל נישואיו שתבוא כלתו לביתו כרחל ולאח ויזכו לחקים את ביתם כבית אלקעז ותנח מתוך שמחה ואהבה ואחדות נאמנה, אב"ר

מרבני הקהילה

הרה"ג חיים צדוק שליט"א
רב ק"ק 'כנסת הגדולה' יע"א

"ואתחנן אל ה' (דברים ג, כג) - ומאויצר מתנת חננו תחוננו וכו'.

מביא רש"י הקדוש לדברי הספרי דהאיי דנקט משה רבינו ע"ה לשון ואתחנן בדוקא הוא. דאין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם. אע"פ שיש לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנם. לפי שאמר לו "חַנְנִי אֵת אֲשֶׁר אָחֻן" אמר לו בלשון ואתחנן. **ובזה** ראיתי בס"ד למו"ר הגר"ח כסאר צוק"ל בספרו "קיצ' המזבח" שהקשה בהא"י לישנא. וא"ת אדרבה, מאן דאכיל מדיליה לא בהית וכדאמור חז"ל (פירוש - אדם שמקבל טובה ממישהו אחר מתבייש הוא והו"ל נהמא דכיסופא דהיי' לחם של בושא כמפורש בזה"ק ועוד - הכותב) ולמה אין מבקשים אלא מתנת חנם. ומיישב הרב זתע"א וז"ל: יש לומר שהן מקטיניו עצמן לפני הקב"ה, לומר דמעשיהו אינו כלום נגד מה שעושה עמהם הקב"ה חסדים בכל עת ועת עד לאין קץ, ולפיכך מתביישין לתלות במעשיהם הטובים ואין שואלין ממנו אלא מתנת חנם וכמ"ש בעקב אבינו ע"ה שאמר "קטנתי מכל החסדים" וגו'. (ובתוספת ביאור ניתן להביא את דברי תרגום אונקלוס בפס' זה שתרגם "זְעִירוֹן זְכוּתִי מְכָל חַסְדֵי וּמְכָל טָבוֹת" וגו', פ"י זכויותי קטנות לעומת כל החסדים והטובות שעשית עמדי, כך מתבטא יעקב אבינו כלפי קוב"ה - הכותב).

ומוסיף עוד הרב צ"ל וכותב, ועוד כשאדם תולה במעשיו הוא מחשיב עצמו ובא לידי גאווה ושוכח את המקום ברוך הוא, כמאמר תורתנו הקדושה "פן תאכל וגוי ורם לבבך" וגו'. לפי שהאדם חומרי והיינו מה שאמר ה' לטובת האדם "וחננתי את אשר אחון" וגו' לשון מתנת חנם.

ומסיים הרב כדרכו בקודש - וסימנך "אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה" וגו'. **וראה** עוד בענין הדרך הראויה לאדם במידת הענוה וכפי שחילקה הרמח"ל הקדוש בספרו "מסילת ישרים" פרק כ"ב ע"ש. והם הם דברי הרב צ"ל בשתי התשובות שתלויות הן זו בזו, דכשאין אדם מחשיב מעשהו למאומה אלא כדבר המתבקש מאליו וכפי שהגדיר זאת הרמח"ל זתע"א בדבריו שם יעוף שמגביה לעוף לפי שטבעו בכך. והשור מושך בכוחו לפי שחוקו הוא. כן מי שהוא חכם הוא לפי שטבעו מביאו לזה. ממילא אינו מתגאה אלא מרגיש שהכל עושה עמו השי"ת בחסד וברחמים רבים.

וכך היה מנהג אבותינו ורבותינו הקדושים והטהורים בהליכותיהם הנכונות והיו יודעים זאת בהבנה מעמיקה ומעבירים המסר בזה גם לאחרים שכל מעשיהם היו לשם שמים כדבר המובן מאליו בבחינת "זוכרת את ה' אלוהיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל" וגו'. וכשאדם מתנהג בדרך זו זוכה הוא בס"ד לפסי שחתם בו רבינו חיים זצ"ל את דבריו "אלהים יחננו ויברכנו" וגו' וכן רואים אנו זאת ג"כ בפסוק שני שבברכת כהנים "יאר ה' פניו אליך ויחנך". ויעו"ש. יה"ר שנזכה לכל זה, אכ"ר.

פתרונות לפרשת 'דברים'
אחודה חידה! 'שאת' בתזריע עניינו
סוג של צרעת ובדברים עניינו משא.
הזוכה: הראל נהרי.
מי בתמונה? שבוע אחרון לפתרונה!

אחודה חידה!
פסוק הכתב בתורה פעמיים
אך באחד נוספה עליו אות יתרה
ועוד אות ישתנתה בכתיבתה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אחודה חידה!
אפר מְקַלָּה - מה שכיום
אומרים אֶפֶר מְקַלָּה.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מתלמידי
גן
גיל שלוש
גם בסוף שנה
מתפללים
ולומדים מתוך
חשק ושמחה

פניני הלכה

אפר בראשי התנים

ז"ל הגמרא (בבא בתרא ס:): מאי על ראש שמחתי? אמר רב יצחק, זה אפר מקלה [ופירש"י: אפר הכירה השרופה באש קרוי כן וכו'] שבראש התנים. אי"ל רב פפא לאביי, היכא מנח לה? במקום תפילין, שנאמר (ישעיה סא, ג) לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר. וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה שנאמר (ישעיה סו, ה) שמחו את ירושלים וגו' פאר תחת אפר. [ופירש"י: מכלל שהיו רגילין ליתן אפר במקום פאר דהיינו תפילין כדכתיב פארך חבוש עליך (יחזקאל כד):]

וכתב הרמב"ם (ה"ל תעניות פ"ה ה"יג) וז"ל: וכן התקינו שהעורך שולחן וכו', וכשהחתן נושא אשה לוקח אפר מקלה ונותן בראשו מקום הנחת התפילין, וכל אלו הדברים כדי לזכור ירושלים שנאמר (תהילים קלז-ה) 'אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני' (תהילים קלז-ו) 'יתדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי', ע"כ. וכ"כ הטור (א"י"ח סימן תקס"ה"ב) וכ"פ הש"ע שם.

וכתב הטי"ז (סק"ד) וז"ל: וראיתי בקצת קהלות שהשמש אומר הפסוק הזה והחתן אומר אחריו מלה במלה ונכון הוא, ע"כ. וגם הבאר היטב העלהו.

וכן הוא מנהיגו כידוע ומפורסם, וכמובא בשע"ה (א"י"ח ס"י ק"ז ס"ב ואבן העזר ס"י ר"ז ה"ל ס"ט) אלא שכתב בעיני יצחק (א"י"ח שם אות ד'), שמלשון הרמב"ם והש"ע באו"ח משמע שהחתן עצמו מניח את האפר בראשו. אך מנהיגו שהרב המקדש הוא הלוקח והנותן. ושכ"נ מלשון הש"ע באבן העזר (ס"י ס"ה ס"ג) שכתב, צריך לתת אפר בראש החתן וכו'. ושכ"נ מלשון הטור שם וכאן. ושכ"נ מלשון המאירי ושכ"נ מלשון מהר"י ונה (ובא בעיני יצחק שם אות ז').

עוד כתב בעיני יצחק (שם אות תקצ"ז) שמנהיגו פשוט שהאפר נשאר שם, כי אין מסירים אותו. ושכ"כ גם בשולחן העזר (ח"יב דף כ"ז ע"ג) וכמובא באוצר הפוסקים (כרך י"ז דף פ"ב סס"ק יז). ושכן משמעות לשון הגמרא (בב"ת שם) 'מנחי' ליה במקום תפילין, לשון הנחה ועכבה, כמו להניח תפילין וכו' יעו"ש.

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

ניתן להקדיש את העלון
להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

ואהבת את ה' אלדיך וגו' (דברים ו. ה).

לושיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

מתפללים עד שנענים

יאתחנן אל ה' (דברים ג. ט). אמרו חז"ל שהרבה משה בתפילה חמש מאות וחמש עשרה כמנין ואתחנין ורצה עוד להמשיך להתפלל עד שיענה מאת ה', ואכן נענה! שהשיבו השי"ת 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה' (דברים ג. ט) שיפסיק להתפלל. אך אם ה' לא היה משיבו להפסיק להתפלל, היה ממשיך להתפלל.

כך היו אבותינו ואמותינו הקדושים עושים, מרבים בתפילה בכל עת, ובפרט בעת צרה וצוקה שלא היו מרפים מתפילתם עד שנענו. ואם נתחיל לעלות על הכתב מעשיות בעניין הזה, לא נסיים מחמת ריבויים. אך נכיר מעשה אחד שסיפר הרה"ג משה רצאבי שליט"א (מחב"ס 'בארות משה' ועוד) ששמע מהאדם שהיה נוכח וראה זה המעשה בעיניו.

שני אחים עולים מתימן כבני שבע ותשע, אשר גדלו בפנימיה באחת החסידיות בחו"ל. פעם אחת בשעת שינת הלילה כאב לאח הקטן הראש ולא יכל להירדם על כן סיפר זאת לאחיו הגדול. אמר לו אחיו הגדול, אני אביא את הפרשה ואקרא לפניך ובעה"ת יעבור. ואכן כך עשה אחיו. לאחר שקרא כמה וכמה פסוקים פנה לאחיו ושאלו, אם עבר לו הכאב. השיבו אחיו, תמשיך, תמשיך לקרוא! המשיך האח לקרוא בפסוקי התורה. לאחר זמן פנה לעבר אחיו לראות מה שלומו, והנה רואהו שכבר נרדם.

זו היא האמונה התמימה שגדלו עליה אבותינו, להתפלל עד שתבוא הישועה, ולא להתייאש.

זוהי מצות עשה מן התורה שיהאב כל אדם את בוראו יתברך. וצל"ד כיצד תהיה האהבה הזו שמן החוש נראה שהאהבה היא הכרחית לאדם, ולא רצונית מפני שהיא באה מכח פעולת הטבע של אדם ולא מפעולת השכל והראיה שאם יהיה לאדם צדיק, בן כופר ואינו הולך אחרי דרכי התורה אבל הוא מטיב לאביו מרצונו ולא יעשה לו רעה כלל, הנה זה הצדיק מצד השכל יתחייב שישנא את בנו ויהיה חשוב בעיניו כאחד הנבלים כי באמת ראוי הוא לשנאתו, ואנו רואים בהיפך שאינו יכול לשנאתו מפני שטבעו מכריחו לאהב את בנו, וא"כ כיצד יתחייב האדם לאהוב את הבורא ית' ואין היכולת ברשותו לאהוב, כי הטבע לא יסכים לאהוב אלא השהו לו וערב לו בהכרח. ואם נאמר שדיו לאדם לקיים מצוה זו בהסכמת שכלו ובפיו לבד, ואף עפ"י שלבו אינו חושק ומתלהב לאהבת הי"ת, הלא התורה אמרה בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, משמע כאהבת האדם לבנו יחידו שהוא חביב עליו יותר מגופו.

ואם נאמר הרי כמה צדיקים וחסידים כמו רשב"י וחביריו ובפרט רע"ק היתה אהבת הי"ת תקועה בלבם תמיד, עדיין מי יתן ונדע אם היתה אהבתם להי"ת עם הסכמת טבעם, או אם הכחישו וכפו את טבעם עד שבטלה תאותם וגבר כח שכלם. והנה אם היתה אהבתם עם הסכמת טבעם, אין זה שבח להם ולא גנאי לנו, כי מה נוכל לעשות ולא הוא עשוי בטבעינו, אבל אם היתה אהבתם מרוב התגברות שכלם עד שנהפך לטבע אחר, לאהוב את המושכלות ולשנוא התאות המדומות, זהו ודאי שבח להם וגנאי גדול לנו.

ואם כן, צל"ד אם אפשר לאדם ההמוני לקיים המצוה הגדולה הזאת או אם לא יוכל לקיימה אלא מי שהוא מבני עליה היחיד בדורו, שלכאורה נראה שהתורה לא תחייב מצוה לכל אדם אלא שיש יכולת לכל אדם לקיימה.

ולנד"ן שמן התורה אנו למדים שכל איש ישראל יכולים לקיים מצוה זו בלי שום עיכוב, וזשי"ה תחלה ישמע ישראל' וגו', ר"ל, שכל איש ישראל ישמע ויבין בלבו שהי' אלדינו הוא הי' אחד, ור"ל אחד פשוט סבת כל הסבות ועלת כל העלות, חיות כל הנאצלים והנבראים. וכשיכיון האדם בייחוד הגדול הזה בכוונה גדולה, אז תבער בלבו אש שלהבת יה באהבת הי"ת ויקיים 'ואהבת את ה"א בכל לבבך ובכל נפשך' באמת. ולכן צריך האדם לעסוק תמיד בשירות ותשבחות להי"ת מספר תהלים וכיוצא ולהכיר בגדולתו ית' ולהודות לו על רוב חסדיו שעושה עם כל ברואיו ובוזה יקיים כמה מצות, מצות העבודה ומצות היראה השלימה, יראת הרוממות, ומצות האהבה ומצות היחוד הוא סיבת כולם.

ולא כמו שראיתי קצת בני אדם שמסגפים עצמם בתפלות ותחנונים כל היום בדמעות שלישי כדי שימלא הי' משאלות לבם בעשר גם כבוד, ולא ידעו ולא יבינו שלבם סר מאחרי הי' כי הם שונאים את הי"ת שאינו נותן להם חפצם כל עוד שהם מתפללים וההכרח של תאותם הוא שהביאם לידי מדה זו, וכשימלא הי"ת משאלות לבם לא ישובו עוד לעבודה זו, לכס אין הי"ת שומע תפלתם, אבל העיקר שיעבוד האדם לשי"ת כמו שצו חכמים בשמחה ובאהבה שלימה ויסדר שבחו ית' תחלה ויעשנו עיקר ואח"כ ישאל צרכיו דרך עראי בלי עיון תפלה וקוי הי' יחליפו כח. (ימשכיל דורשי למהר"י קרח זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

לא מתעסקים באש!!

הרה"ג מארי שלום (סאלם) בן יהודה מנצורה זצ"ל היה תלמיד חכם עצום ולימים היה לנשיא יהדות תימן. המקובל האחרון בקבלה מעשית בתימן ומוסמך ומומחה בכל דרכיה. הוא למד תנ"ך ומשנה, גמרא, ספרא וספרי ומכילתא, הלכות ואגדות, חכמת התכונה ומערכת גלגלים [אסטרונומיה], חכמה רפואית לכל מחלה טבעית, ורפואה מדעית לחולי רוח, ואיתמחי בהכל, פלפלא חריפא ויצא לכל מילא דשמיא ולכל מילא דעלמא. הוא חי צ"ה שנה לא ידע מחלה כל ימיו חוץ מחוליו שנפטר בו.

אף ייסד ישיבה ללימוד קבלה בביתו והמשיך ללמוד וללמד בה עד יומו האחרון. היה לו כח זיכרון בלתי רגיל וכל מה שלמד נחקק בלבו והיה מלמד לאחרים – דבר דיבור על אופניו, מפי ספרים ומפי סופרים. הוא התמצא בכל הענינים, ומורה מקום מציאותם ושמות החכמים וחלוקי דעות והלכות, אליבא דכולי עלמא, חלוקי מנהגים ומקומותיהם ועניני קבלה איש מפי איש.

גם היה נשיא ורב ראשי לכל יהודי תימן ומדבר ביושר לאומתיה. כל בתי הדין וכל בתי המדרשות בתימן היו ע"פ סמכותו והשגחתו עליהם – מעיר צעדה בצפון עד חוף הים ועיר עדן בדרום. היה הולך בעצמו בזמנים ידועים לכל ועיר לפקח על הממונים בעניני הכשרות ודיני ההלכות, ובשובו היה חוזר לכהן במשרתו בעיר הבירה צנעא.

המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

תפארת בנים

כיתה ב' לרגל סיום שני חומשים שמות ויקרא וסיום ספרי הנביאים יהושע ושופטים הלכו לשמוע דברי חיזוק ולהתברך מפי רב ק"ק שבזי הרה"ג רוני יצחקי שליט"א אשר אירחם ברוב חום ואהבה וגם עשו סעודת סיום בכיתתם

כיתה ד' חגגו סיום חומש בראשית ומשניות מסכת בבא מציעא בסעודה דשינה. יה"ר שיסיימו את כל הששה סדרים, אכ"ר

מבצע בין הזמנים בעיצומו!
הרבנים מסתובבים
בבתי כנסיות ובתי מדרשות
ומחלקים
שוברי זיכוי כספיים
לנתפסים כשהינם
לומדים ומתפללים

"כסא דחממתא"
 נשגב קמי ידידנו היקר הרב אלעזר יוסף הי"ו ולכל ב"ב בהסתלקות אבי המשפחה
 הרה **משה** בן סעיד **יוסף** ז"ל אינש דמעלי איש ישר וירא אלד"ם, עניו וצנוע שהזדכך ביסורים קשים דור ישרים הקים התומכים בתשב"ר, השומרים מסורת בת אלפי שנים תעמוד לו וכותו הרבה, ובגן עדן לנפשו תהיה מנוחה את בניו ובני משפחתו המב"ה ינחם, ובחוק אבלי ציון עליהם ירחם לימוד תשב"ר השנה יוקף לזכותו, יהיו עילוי גדול מאד לנשמתו כואבים יחזיו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה 'עטרת חיים'

ואת
למאוצו!
 צקה הפצילות הרבה שהתקיימה בשבוציים האחרונים בת"ת, צ"כ מידע ותמונות מהפצילות ותתפרסם בהי"ת בל"ן באיילונות שיוחלקו במחלק חופשת בין הלמנים בהצל"ס.

חכמי תימן

הרב שלום מנצורה זצ"ל

גולד בצנעא בשנת תקס"ג. תלמיד הרב אברהם הלוי אלשיך. היה מגדולי רבני דורו, בעל שכל חד וחרוף ורופא מומחה. בשנת תקצ"ה יצא בשליחות הרב יוסף קארה ראב"ד צנעא, לבדוק את השרביים שבכפרים ובעיירות. בשנת תרי"ד נתמנה לנגיד. מחיבוריו: 'נר מצוה' - על התורה (אותיות שם משפחתו 'מנצורה'); חידושים על השולחן ערוך; 'זבחי תודה' - הלכות שחיטה וטריפות; פירוש על 'שערי קדושה' למחרי"ץ; 'ישלמי חגיגה' - על הלכות שחיטה להרמב"ם. כמו כן כתב מאמרים והגהות בגליונות כמה ספרים. מתלמידיו: נכדו רבינו יחיא יצחק הלוי, הרב אברהם אלנצ'אף, והרב יחיא בדיקה. אחיו הוא ר' סעדיה מנצורה בעל "ספר המחשבה". וראה עוד באריכות עליו במדור 'בדרכיהם אתהלך'

נפטר בצנעא בשנת תרמ"ח.

התודה...

לצוות החינוכי
 חמלמזים

היקרים והחשובים על שירותם בבין הזמנים להסתובב בבתי כנסיות ובבתי מדרשות בין התלמידים, היא רעוא שיוצו לגנים צדיקים וחסידיים הוגים בתורה לילות כימים, אכ"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה להרה"ג **חיים צוק** שליט"א ולכל עמלי מערכת העלון. יה"ר שיוצו לתהודא מעליאן ובריאות אינתנה לאורך ימים ושנים לראות גנים וגני גנים הולכים בדרכי ישראל תלמידי חכמים צעועים ויראנם

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com